

Jan w swojej małej khěžcy, kiž bě jenož při zemi twarjena, ničo njeměješe, štož runje nuznje njetrjebaše. We jstwje stejše blido a dwaj starej stołaj, wšo njebarbjene a khětro hubjenje džěłane. Při durjach stejachu na prawu ruku stare polcy, kotrež so na kóždeho hněwnje zatřasowachu, kiž kus krućišo wokoło nich teptaše. Na lěwu ruku běchu wulke kachle a za nimi hišće wjetša hela. Spody kachli stejachu wulke drjewjane škórnje, zuwak a Wjelkowe kortko. Pódla wisaše hišće na hozdžikach něšto Janoweje drasty. Jan měješe nimo jstwy a kuchiny, hdžež běše trawa kozomaj, hišće dvě komorje. W jenej, kotraž bě deleka, khowaše sebi swój grat, kiž w zahrodcy a lěsu trjebaše, jako hrabje, motyku, łopač, sekeru a druhe. We hornjej komorcy bě jeho křina a łožo.

Jan njebě ženje ženjeny był a tež w swójbach njebě wjele přebywał, dokelž bě so najprjedy jako wojak sam lutki po swěće wokoło bił, a nětko bydleše hižo dołhe lěta w swoim lěsu. Njewědžeše tohodla tež wjele, kak z džěćimi wobkhadžeć, a tuž činješe jemu mały hósć, kotrehož bě tak njenadžicy namakał, wulku wobćežnosć, z čim by jeho, dokelž tola zawěsće jara hlódny wotući, nasyćil. Přenje lěpše jemu tola tež njechaše dać, dokelž by w swojej dobroćiwosći wboheho hólčka rady derje wokřewil. — „Mi wšak mój čorny khlěb z kozacym twarožkom jara